బంధం

శ్రీకళ అబ్బరాజు

(ప్రారంభం)

"ఇక్కడున్నావా? నీ కేరాఫ్ అడ్రస్ ఈ గార్డెన్ అని తెలిసికూడా అనవసరంగా నీకోసం యిల్లంతా వెదికి వస్తున్నాను."

మల్లెపొదని ప్రూనింగ్ చేస్తూ వున్న ఆదిత్య ఆ మాటలు వినిపించిన వైపుకి తలతిప్పి చూశాడు.

తెల్లని చుడీదార్‌లో మెట్లు దిగి పరిగెత్తి వస్తూ కనిపించింది సుమ. ఆ వేగానికి మెట్ల పక్కగా వున్న సన్నజాజి తీగె రెమ్మలు. ఒక్కసారి ఆమె భుజాలని తాకి ఆనందంగా తుళ్ళిపడ్డాయి.

మెడచుట్టూ కప్పుకున్న పల్చటి చున్నీ గాలికి ఎగిరిపోకుండా చేత్తో పట్టుకుని, ఆయాసపడుతూ ఆదిత్య దగ్గరకు వచ్చింది.

"బావా! నీతో అర్జంటుగా ఒక విషయం మాట్లాడాలి. ముందా కట్టర్ పక్కన పడేసి యిటురా!" అంది ఆదిత్య చేయిపట్టి లాగుతూ.

"ఒక్క నిముషం ఉండు" ఆదిత్య చెప్పేలోపలే, అతని చేతిలోని పనిముట్టుని లాగి పక్కన పడేసింది.

"అరె..రె.." ఆదిత్య ఏదో అనబోయాడు.

ఇంతలో, రామయ్య అక్కడికి వచ్చాడు.

"ఈ పని నేను చేస్తలే.. నువ్వెల్లు బాబు. లేకుంటే సుమమ్మ గాలిగిట్ల పీల్చనియ్యదు. చిన్నప్పటి సంది సుమమ్మ గిట్లనే వుండే జర్రంత మారలే!" అన్నాడు నవ్వుతూ.

రామయ్య ఇరవైయేళ్ళ నుంచి ఆ యింట్లో నమ్మకంగా పనిచేస్తున్న మనిషి.

"థాంక్యూ.. కాకా! నీకు తెలుసు నా సంగతి సరిగ్గా" అంటూ ఆదిత్యని చేయిపట్టుకుని లాక్కొచ్చి "కూర్చో" అంటూ లాన్‌లో బెంచీమీదకి తోసింది.

"నాకో చిన్న రికమండేషన్ కావాలి" అడిగింది అందంగా మూతి విరుస్తూ.

"....."

సాయంకాలం నీరెండకి, పసిడిరంగుతో మెరుస్తూ వున్న సుమ మొహంలోకి రెప్పవేయకుండా చూస్తూ ఉండిపోయాడతను.

"హలో! ఏంటలా ఫ్రీజ్ అయిపోయావు?"

మొహం మీద చిటికెలు వేయడంతో ఉలిక్కిపడి ఈ లోకంలోకి వచ్చాడు.

"ఏంటీ దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తున్నావ్? నిన్న నీకు చెప్పిన సంగతి కూడా యిలాగే పరధ్యానంలో పడి మర్చిపోయావా?" పక్కనే కూర్చుంటూ అంది.

"ఏంటా? ఇందాక నన్ను 'బావా' అని పిలిచావు కదూ! అలా పిలవొద్దని ఎన్నిసార్లు చెప్పాను? అన్నాడు మాటమార్చి కోపం ప్రదర్శిస్తూ.

సుమ కిలకిలా నవ్వింది. "సర్లే.. ఆదీ అనే పిలుస్తాను."

"నీకు తెలుసా! అమ్మ నిన్ను ఆదిత్యా...ఆ.." అంటూ సాగదీసి పిలవాలని చెబుతుంది. నాకన్నా ఆరేళ్ళు పెద్దకదా నువ్వు పోనీ 'మీరు'.. 'గారు'' అని పిలవమంటావా? " అంటూ మళ్ళీ గలగలా నవ్వేసింది.

"ఇంతకీ విషయం ఏమిటో చెప్పు" చిరాగ్గా అన్నాడతను.

"అందుకే నాకు నీమీద కోపం వచ్చేది. ఇవాళ నా ఫ్రెండ్ సీమ బర్త్‌డే పార్టీ వుందని చెప్పానుగా! నాన్నకి నువ్వు రికమెండ్ చేయాలి. లేకపోతే నన్ను పంపరు" గారాలు పోతూ అడిగింది.

"నాన్నా!.. నాన్నా! అంటూ నాన్న కూచిలా మామయ్య భుజాలు పట్టుకుని వేళ్ళాడుతుంటావుగా మరి, యిప్పుడు నా హెల్ప్ దేనికి?" అన్నాడు సరదాగా ఆటపట్టిస్తూ.

"అమ్మో! నాన్న దగ్గర ముద్దుకి ముద్దు. రూల్సుకి రూల్సు. దేనిలో తేడా వచ్చినా ఊరుకోడు ఆదీ. అందుకే నీ హెల్ప్‌కావాలి. ప్లీజ్.. ప్లీజ్.. ప్లీజ్.." అంది బతిమాలుతూ.

"సరే! మామయ్య వాకింగ్ నుంచి వచ్చాక మాట్లాడతాను. ఇక నా పని నేను చేసుకోవచ్చా రాణీగారూ?" బెంచీ మీద నుంచి లేచిపడుతూ అన్నాడు.

"ఓ యస్..!" సంతోషంగా ఎగిరి గంతేసి... తుఫానులా ఎలా వచ్చిందో అలాగే వెళ్ళిపోయింది సుమ.

రెండంతస్థులు ఉన్న ఆ బంగళాలో మేడమీద ఉన్న ప్రసాదరావుగారి స్టడీరూంలోకి అడుగుపెట్టింది సుమ.

ఆ గది అచ్చంగా ఒక లైబ్రరీలా ఉంది.

గదిలో రెండువైపుల గోడలకి పెద్ద పెద్ద బుక్‌షెల్ఫులు.. వాటినిండా అరుదైనవి అవసరమైనవి అయిన పుస్తకాలు.

గది మధ్యగా ఒక సోఫాసెట్. ఇంకోవైపుకి, బుక్ షెల్ఫుకి వారగా, ఇక చిన్న దివాను వేసి వుంది. వాటికి ఒక పక్కగా చిన్న టేబుల్, మోడ ,మంచినీళ్ళు, మందులు, కాఫీమేకర్‌లాంటి సదుపాయాలన్నీ చక్కగా అమర్చబడి ఉన్నాయి.

ఇంకో పక్క ఎత్తైన గుండ్రటి గ్లాస్ టేబుల్ మీద పంచలోహాలతో చేసిన సరస్వతీ దేవి విగ్రహం పెట్టివుంది.

కిటికీ అద్దాలలో నుంచి గదినిండా పరుచుకున్న సాయంకాలపు నీరెండ జ్ఞానసరస్వతీదేవి పాదాల నుంచి వస్తున్న వెలుగుపరుచుకున్నదా అన్నట్టుంది.

చుట్టూ వున్న పుస్తకాలు నిశ్శబ్దంగా మునుల్లా నిలబడినట్టు వుంటే గాలిచప్పుళ్ళు ఆమెను నాదంతో ఆరాధిస్తున్నట్టున్నాయి.

సుమ గదిలోకి వస్తూనే చేతిలోని మల్లెపూలదండని అమ్మవారి మెడలో వేసింది. టేబుల్ మీద న్యూస్‌పేపర్లు సర్దబోతుండగా కిటికీలో నుంచి కింద గార్డెన్‌లో పనిచేస్తున్న ఆదిత్యని చూసింది.

కొనదేలినట్టున్న ముక్కు, కొద్దిగా నొక్కులతో పక్కకి దువ్వినట్టున్న క్రాఫు దూరం నుంచి అస్పష్టంగా కనిపిస్తున్నాయి.

"ఇంకా మొక్కల సేవలోనే వున్నాడన్నమాట. విచిత్రమైన మనిషి. కదిలిస్తేగానీ కదలడు. నేను చెప్పిన విషయం గుర్తుందో లేదో" అనుకుంటూ, అసహనంగా గడియారం వంక, ఆదిత్య వంక మార్చి మార్చి చూసింది.

ఇంతలో గుమ్మంలో అడుగుల చప్పుడు వినిపించింది.

తలతిప్పి, ప్రసాదరావుని చూస్తూనే, "నాన్నా!" అంటూ పరుగున వెళ్ళి, చిన్నపిల్లలా రెండు చేతులూ మెడచుట్టూ వేసి కావలించుకుంది.

"ఆహా!" ఒక్కసారి బరువుగా గాలిపీల్చాడాయన.

"మా చిట్టితల్లి అప్పుడే మల్లెపూలు తెచ్చిందనమాట!" సుమ భుజం మీద చేయివేసి లోపలికి వస్తూ అన్నాడాయన.

"మీకు మల్లెపూల వాసనంటే యిష్టంకదా! అందుకే సీజన్‌లో పూలు వచ్చినన్ని రోజులూ మీకోసం స్టడీలో, నాచురల్ జాస్మిన్ ... అరోమా!" అంది నవ్వుతూ.

"ఇంతకీ యివాళ కాలేజ్ ఎలా జరిగింది?"

చదువు సంగతి రాగానే, బుద్ధిమంతురాలిలాగా అయిపోయింది సుమ మొహం.

"గ్రేట్.. నాన్నా! ఇంటర్నల్ టెస్ట్‌లో బెస్ట్ స్కోర్ వచ్చింది"

"వెరీగుడ్ నీకింకో న్యూస్ చెప్పాలి. నీ ఫైనల్ యియర్ అయిపోయేలోపే నువ్వు సివిల్ సర్వీసెస్‌కి కోచింగ్ తీసుకోవాలి. ఇవ్వాళే నీ అడ్మిషన్ గురించి మెహతా అంకుల్‌తో మాట్లాడి వచ్చాను. నెక్స్ట్ మండే నుంచే నీకు క్లాసులు ప్రారంభమవుతాయి. ఇక నుంచీ నీ షెడ్యూలు చాలా టైట్‌గా ఉంటుంది."

"తప్పకుండా నాన్నా! కానీ మీరు రోజూ నాతో గడిపే టైం మాత్రం ఎప్పటికీ మారడానికి వీల్లేదు. రోజూలాగే మనం రాజకీయాల గురించి, తెలుగు సాహిత్యం గురించి మాట్లాడుకోవాలి. కలిసి పుస్తకాలు చదువుకోవాలి. దానికోసం, అవసరమైతే మీ టైం టేబుల్ కూడా మార్చుకోవాలి.."

"తప్పకుండా అమ్మా!"

"మామయ్యా!" ఆదిత్య గదిలోకి వచ్చి ప్రసాదరావు ముందు చేతులు కట్టుకుని నిలబడ్డాడు.

"ష్..ష్. చెప్పు" సోఫాలో తండ్రి పక్కన కూర్చున్న సుమ ఆదిత్యకి మాత్రం కనిపించేలా సైగలు చేసింది.

"మీకోసం సిటీ ప్లానింగ్ ఆఫీసు నుంచి మనిషి వచ్చారు. డ్రాయింగ్ రూంలో కూర్చోబెట్టాను" వినయంగా చెప్పాడు ఆదిత్య.

"అబ్బా!" సుమ గట్టిగా చేత్తో నుదురుకొట్టుకుంది.

"ఈ ఆదిత్య కూడా శరత్‌చంద్ర నవల్లో హీరోలా అసలు విషయం సూటిగా చెప్పడు" అనుకుంటూ

"నాన్నా! ఇవాళ నా ఫ్రెండ్ సీమ బర్త్‌డే పార్టీ వుంది. వెళ్ళొస్తాను. ప్లీజ్" అడిగింది తండ్రిని.

"ఎక్కడ? ఎప్పుడు?" ప్రసాదరావు గొంతు గంభీరంగా మారింది.

"సీమ వాళ్ళింట్లోనే. రాత్రి తొమ్మిది. ఊహూ పదిగంటలవ్వచ్చు పార్టీ అయిపోయేసరికి" చెప్పింది.

"నీకు తెలుసుగా నాకిలాంటివన్నీ నచ్చవని. ఫోన్ చేసి విష్ చేసి, రావడంలేదని చెప్పు నీ ఫ్రెండ్‌కి" అన్నాడు మందలింపుగా.

"ప్లీజ్ నాన్నా! నా ఫ్రెండ్సందరూ వస్తున్నారు. నేనూ వెళతాను." అంది చిన్నపిల్లలా కాళ్ళు నేలకి తాటిస్తూ.

"నో..వే" ప్రసాదరావు యింకేదో అనబోతుండగా ఆదిత్య మధ్యలో కల్పించుకున్నాడు.

"మామయ్యా! మీరే అన్నారుగా సుమ తెలివైనది. మంచి రిజల్ట్స్ తెస్తుంది అని. రివార్డ్‌గా ఒక్కసారికి పార్టీకి పంపించండి. ఒప్పుకోండి" అన్నాడు బతిమాలుతూ.

ఆయన ఒక్క క్షణం ఆలోచించాడు.

"నువ్వు చెబితే సరే! కానీ, సుమని జాగ్రత్తగా తీసుకువెళ్ళి జాగ్రత్తగా తీసుకువచ్చే బాధ్యత నీది. అలాగైతేనే ఒప్పుకుంటాను" అన్నాడాయన ఆదిత్య వంక చూస్తూ.

"యస్స్.." ఆనందంగా అరిచింది సుమ.

"సుమా! నువ్వు యింటికి మరీ ఆలస్యంగా రాకూడదు. నేను నా ఆర్టికల్ రాయడం పూర్తిచేశాను. రేపొద్దున్నే లేచి నువ్వు లాప్‌టాప్‌లో టైపింగ్ చేయాలి. నలభై పేజీల దాకా వుంది" సుమకి చెప్పి వెళ్ళిపోయాడాయన.

"ఇదే సీమవాళ్ళ యిల్లు" సుమ డైరెక్షన్ యిచ్చిన వైపు స్టీరింగ్ తిప్పి కారు పార్క్ చేశాడు ఆదిత్య.

కారు డోర్ తీస్తూనే, సీమ వాళ్ళ బంగ్లాలో నుంచి పార్టీ మ్యూజిక్ లౌడ్‌గా వినిపించింది.

"పార్టీ మొదలైనట్టుంది" అనుకుంటూ సుమ కారు దిగి హడావుడిగా వెళ్ళబోతుండగా..

"సుమా!" అంటూ ఆదిత్య పిలిచాడు.

"ఏంటి?"

హఠాత్తుగా వెనక్కి తిరగడంతో, షాంపూ చేసి నీట్‌గా దువ్వి వదిలివేసిన ఆమె పొడవైన జుట్టు రెండు భుజాల మీద అందంగా పరుచుకుంది.

పీచ్ కలర్ చుడీదార్‌లో మెరిసిపోతున్నట్టున్న సుమని ఒకసారి కళ్ల నిండుగా చూశాడు ఆదిత్య.

"కారులోనే వెయిట్ చేస్తూ ఉంటాను. అవసరమైతే ఫోన్ చెయ్యి. సరేనా!" మృదువుగా చెప్పాడు.

సుమ చిరుకోపంగా ఆదిత్య వైపు చూసింది

"కారులో మగ్గిపోయే బదులు నువ్వూ పార్టీకి రావచ్చుకదా! నువ్వు మారవు" అంటూనే గబగబా అడుగులు వేస్తూ వెళ్ళిపోయింది.

"హాయ్!" సుమని చూస్తూనే, పరుగున వచ్చి ఆనందంగా కావలించుకుంది సీమ.

"నువ్వు వస్తావనుకోలేదు. మీ డాడీ చాలా స్ట్రిక్ట్ కదా. పంపరనుకున్నాను. ప్చ్ నువ్వు రావని విక్కీతో బెట్ కూడా కట్టాను. ఫైవ్ థౌజండ్ లాస్" అంది నవ్వుతూ.

"కమాన్ సీమా! మా నాన్న మరీ అంత స్ట్రిక్ట్ కాదు" అంది సుమ కూడా నవ్వుతూ.

"ఎనీవే.. నువ్వు వచ్చావు.. అది చాలు! డ్రింక్స్ ఫుడ్. ఫ్రెండ్స్ ఎలా అయినా టైం పాస్ చెయ్యి" చెప్పి, అప్పుడే వచ్చిన యింకొక అతిథిని పలకరించడానికి వెళ్ళింది సీమ.

సుమ ఒకసారి తలతిప్పి చుట్టూ చూసింది. అక్కడ అందరూ దాదాపుగా పాతికేళ్ళకి అటూయిటూగా వున్నవాళ్ళే. సర్వ్ చేసేవాళ్ళలో ఒకరిద్దరు తప్ప పెద్దవాళ్ళు ఎక్కడా కనిపించలేదు.

"సీమ స్టైల్‌కీ, టేస్ట్‌కీ తగినట్టుగా వుంది పార్టీ.." అనుకుంటూ బఫే కౌంటర్ దగ్గరకు నడిచింది.

"హాయ్!" డిన్నర్ ప్లేట్ పట్టుకుని వస్తున్న సుమ దారికి అడ్డం వస్తూ పలకరించాడో యువకుడు.

బ్రౌన్ కలర్ లెదర్ జాకెట్. నైక్ షూస్, లైట్‌గా పెరిగిన గడ్డం, మణికట్టుకి తగిలించివున్న బేండ్ అతని రఫ్‌నెస్‌నీ, ఆటిట్యూడ్‌ని చూపిస్తున్నట్టున్నాయి.

"హలో" మొక్కుబడిగా చెప్పి పక్కకు తప్పుకోబోయింది.

"అయామ్ మోహిత్" అతను కూడా ఒక అడుగు పక్కకి జరిగి ఆమెను ఆపాడు.

"నా పేరు సుమ. ఇక నేను వెళ్ళొచ్చా" అంది చిరాగ్గా. మొహం పెట్టి.

"నీ పేరు నాకు ముందే తెలుసు" సూటిగా కళ్ళలోకి చూస్తూ అన్నాడు.

"స్టుపిడ్! మేనర్స్ బొత్తిగా లేనట్టుంది" మనసులోనే గొణుక్కుంది.

"మన మొదటి పరిచయానికి నువ్వు యింతకన్నా ఎక్కువ మాట్లాడవని నాకు తెలుసు. ప్రసాదరావు యింట్లో పెరుగుతున్నవు కదా! బట్. డోంట్ వర్రీ మన పరిచయం యిక్కడితో ఆగిపోదు."

"హలో..! ప్లీజ్ మైండ్ యువర్ లాంగ్వేజ్. పెద్దవాళ్ళ పేరు తీసుకునేటప్పుడు మర్యాదగా మాట్లాడాలని ఎవ్వరూ నేర్పించలేదు కాబోలు" కోపంగా అంది.

ఆమె కోపాన్ని లెక్కచేయనట్టు నవ్వాడతను.

అతని నవ్వు చూసి ఒక్క క్షణం ఉలిక్కిపడింది సుమ. చాలా పరిచయం వున్న నవ్వు.

ఎక్కడో చూసినట్టుగా వుందా నవ్వు.

కేవలం పరిచయం వున్న వ్యక్తిలా మాత్రమే కాదు. ఎంతో కావలిసిన వ్యక్తిలా కూడా అనిపించాడా క్షణం.

మనసులో మెదిలిన భావాలకి కారణాలు వెతుక్కునే పనిలో పడింది. మస్తిష్కంలో ఆలోచనలు పరుగులు పెడుతూ వుంటే మాటలు రానట్టు అతని వంక చూస్తూ ఉండిపోయింది.

"తొందరలోనే మళ్ళీ కలుద్దాం" అని చెప్పి వెళ్ళబోతూ, "అన్నట్టు చెప్పడం మరిచిపోయాను. ఈ డ్రెస్‌లో నువ్వు చాలా బావున్నావు. ఈ కలర్ నీకు బాగా నప్పింది" అని కనుబొమలు ఎగరేస్తూ చిలిపిగా నవ్వాడు.

పరిచయం అయిన క్షణంలోనే ఏకవచనం అవతలి వాళ్ళని మాట్లాడనివ్వని దురుసుతనం ముఖ్యంగా తన గురించిన అన్ని విషయాలు తెలిసినట్టు మాట్లాడడం చూసి సుమ అయోమయంలో పడింది.

అతని మాటలకు జవాబిచ్చేలోపలే ఉన్నట్టుండి మాయమైపోయాడు.

"మనిషి చూడ్డానికి బావున్నాడు. కానీ, బోలెడంత ఆటిట్యూడ్ మోహిత్ అనే పేరు యిదే మొదటిసారి వినడం. అతన్ని యింతకు ముందెప్పుడూ చూడలేదు. అయినా, మొదటి పరిచయంలోనే ఎందుకో. అతను బాగా దగ్గర వ్యక్తిలా అనిపించాడు. స్ట్రేంజ్" మనసులోనే అనుకుంది. సుమ.

పార్టీ నుంచి యింటికి తిరిగి వస్తూనే, హాల్లో సోఫాలో కూర్చుని ఎదురుచూస్తూ కనిపించింది వసుంధర.

"అమ్మా నువ్వింకా నిద్రపోలేదా?" తల్లిని చూస్తూనే ప్రశ్నించింది సుమ.

"ఇవాళ నేను కాలేజీనుంచి యింటికి వచ్చాక నా కంటికి కనిపించావా నువ్వు?" కోపం నటిస్తూ అందామె.

"సారీ.. అమ్మా! నేను నాన్నతో స్టడీలో కూర్చుని వున్నాను. ఆ తర్వాత తొందరగా బర్త్‌డే పార్టీకి వెళ్ళాల్సొచ్చింది సారీ" వసుంధర గడ్డం పట్టుకుని బతిమాలుతున్నట్టుగా అంది.

"మీ నాన్న రిటైరయ్యారు. రోజంతా ఇంట్లోనే ఉంటారు. కనీసం నేను జాబ్ నుంచి యింటికి వచ్చిన తర్వాతన్నా నాతో కొంచెం టైం గడపొచ్చు కదా!"

"సారీ అన్నానుగా! నన్ను తిట్టడం కోసమే యింతవరకు మేలుకుని ఉన్నావా?" కళ్ళు పెద్దవి చేస్తూ అడిగింది.

"నీ కోసం కాదు. ఎదురు చూస్తుంది. ఆదిత్య కోసం నువ్వు హాయిగా పార్టీలో తిరేసి ఎప్పటిలాగే ఆదిత్య గురించి పట్టించుకుని ఉండవు. నా బిడ్డ తినొద్దూ" అంది ఆదిత్య వైపు చూస్తు లాలనగా.

"అవును. నీకెప్పుడూ నాకన్నా ఆదిత్య అంటేనే యిష్టం" కోపంగా ఉడుక్కుంటూ అంది.

"మీ యిద్దరూ ఈ యింట్లో నా దగ్గరే పెరిగారు. ఎవరెలాంటివాళ్ళే నాకు బాగా తెలుసు.

ఆదిత్య అచ్చం నాలాంటివాడు. మనసులో మాట అడిగితేగానీ బైటపెట్టడు. నువ్వు నీకు కావాల్సింది సాధించుకునేదాకా ఎదుటివాళ్ళని నిద్రపోనివ్వవు. నీ గురించి పట్టించుకోనవసరంలేదు"

సుమ అలిగినట్టుగా కనుబొమ్మలు ముడివేసింది.

''అమ్మా.. మరీ ఎక్కువ అన్నావంటే యిప్పుడు మనతో యుద్ధం చేస్తుంది. వదిలెయ్యి'' అన్నాడు ఆదిత్య నవ్వుతూ.

''వాళ్ళ నాన్నతో బాటు నువ్వూ గారాబం చేయడం వల్లే యిది యిట్లా తయారవుతుంది'' అంది వసుంధర చిరుకోపంగా.

జవాబుగా ఆదిత్య నవ్వాడు.

''మీరిద్దరూ ఏమైనా అనండి. నాకనవసరం. నేను నాన్నని చూసి వస్తా'' అంటూ మాస్టర్ బెడ్రూం వైపుకి పరుగుతీసింది.

''మామయ్య పడుకుని ఉంటారు'' వెనుకనుంచి ఆదిత్య చెబుతున్నా వినిపించుకోలేదు.

''ఇప్పుడు వెళ్ళి మందుల డబ్బా చెక్ చేసి, మీ మామయ్య టాబ్లెట్స్ అన్నీ సరిగ్గా వేసుకున్నారో లేదో చూసి గానీ నిద్రపోదు'' వసుంధర అంటుంటే, ఆదిత్య సుమ వెళ్ళిన వైపుకి చూస్తూ చిరునవ్వు నవ్వాడు.

స్టడీ రూంలో ప్రసాదరావు ఎదురుగా కూర్చుని వుంది సుమ. ఇద్దరి మధ్య తెలుగు సాహిత్యంలోని ఉపమానాలగురించి చర్చ జరుగుతూ ఉంది.

''నాన్నా! ఆడవాళ్ళని ఎక్కువగా పూవులతోనే ఎందుకు పోలుస్తారు?'' చేతిలో వున్న పుస్తకం మధ్యలో వేలుపెట్టి మూస్తూ అడిగింది.

''మన గార్డెన్‌లో ఎన్నో రకాల మొక్కలు ఉన్నాయి. వాటికి ధృఢమైన వేళ్ళు, ఆహారాన్ని తయారు చేసే ఆకులు ఉండి ఎంత ఏపుగా పెరిగినా మన దృష్టిని ఆకర్షించవు. అవే మొక్కలు రంగురంగులపూలతో సువాసనలు వెదజల్లుతూ ఉన్నప్పుడు తెలియకుండానే మన మనసుల్ని పట్టిలాగేస్తాయి.

ఆ పూలు మనకి ఎలా ఉపయోగిస్తాయి? అవి ఆ తర్వాత కాయలుగా, పండ్లుగా మారుతాయా? అన్న ఆలోచన లేకుండా వాటిని యిష్టపడతాం. మన ప్రమేయంలేకుండానే సహజసిద్ధంగా ప్రేమిస్తాం.

పూలకి వాటి సౌకుమార్యం ఎలాగో ఆడవాళ్ళకి సహజంగా వుండే దయ, జాలి ప్రేమని పంచేగుణాలు. ప్రత్యేకం. అవి అవతలివారి హృదయాల్ని కట్టిపడేస్తాయి. వాటికి లెక్కలు, ఆలోచనలు లేవు. భగవంతుడు మనుషుల హృదయాల్లో సహజసిద్ధంగా ఆ గుణాన్ని పెట్టేశాడు. నేచురల్ ఇన్‌స్టింక్ అన్నమాట.

అందుకే, ఆడవాళ్ళని పూలతో పోల్చారు.

మరి మనింట్లో ఆడబిడ్డని ఎవరితో పోల్చాలి?

ఆడపిల్ల మనసెప్పుడూ పుట్టింటి మీద ప్రేమని కురిపిస్తూనే ఉంటుంది. అమ్మ నీడ నెత్తిమీద నుంచి పోయిన ముసలి తల్లిదండ్రులకి ఒక్క కూతురు మాత్రమే తల్లికాగలదు.

అందుకే ఆడవాళ్ళని పూలతో పోల్చారు. మన యింటి ఆడబడుచుని దేవుడిచ్చిన వరం అన్నారు.''

''నాన్నా! యిప్పటిదాకా నా పేరు 'సుమ' అంటే జస్ట్ పువ్వు అనుకునేదాన్ని. కానీ, మీరు చెప్పింది విన్న తర్వాత, 'పువ్వుని' ఎన్ని ఉదాత్తగుణాలకి ప్రతీకగా వ్యవహరిస్తారో తెలుసుకున్నాను. అన్నింటికంటే ఎక్కువగా ''మీరు నాకు నాన్న నేను మీకు కూతుర్ని'' ఇది నాకు గర్వంగా వుంటుంది. కానీ మీలాగా ఎందుకు అందరు ఆలోచించరు? పూవుల్లాగే, ఆడవాళ్ళూ ఈ సమాజంలో ఎందుకు నలిగిపోతూ, వేధింపులకి గురౌవుతూవుంటారు'' ఆవేదనగా అడిగింది.

''అలాంటివాళ్ళని మూర్ఖులనే అనాలి'' అని యింకా ఏదో అనబోతుండగానే.

''ఏం జరుగుతుంది యిక్కడ?'' అంటూ, వసుంధర టీ కప్పులు, స్నాక్స్ ఉన్న ట్రే పట్టుకుని లోపలికి వచ్చింది.

''నేనూ, నాన్న పుస్తకం చదివి చర్చించుకుంటున్నాం'' అంది తల్లి చేతిలోని ట్రేని అందుకుని బల్లమీద పెడుతూ.

అప్పుడే ఆదిత్య కూడా లోపలికి వచ్చాడు.

"ఓహో! బావ కూడా వచ్చాడన్నమాట. బావా నాకో చిన్నపనుంది నీతో" హుషారుగా అంది సుమ.

"ఏయ్! ముందు ఆదిత్యని టీ తాగనివ్వు" వసుంధర కూతుర్ని మందలించింది.

"ఆదిత్యా!" ప్రసాదరావు మధ్యలో కల్పించుకున్నాడు "రేపట్నుంచి సుమ సివిల్ సర్వీసెస్ కోచింగ్ మొదలవుతుంది. ఒక కారు అమ్మాయికి క్లాసులకి అటెండ్ అవడానికి ఎప్పుడూ అందుబాటులో ఉండాలి. డ్రైవర్‌కి టైమింగ్స్ కుదరకపోతే నువ్వే డ్రాపింగ్, పికింగ్ చేయాల్సి వుంటుంది. కారు మాత్రం సుమ చేతికి యివ్వకూడదు. ట్రాఫిక్‌లో అనవసరంగా అలిసిపోతుంది. తర్వాత చదువుకోవడానికి యిబ్బంది టైం వేస్టు. నాకు యిష్టంలేదు" చెప్పాడాయన.

"అలాగే మామయ్యా" టీ కప్పు బుద్ధిగా తలవూపాడు ఆదిత్య.

"బావా! త్వరగా కానీయ్."

ఒక్క గుక్కలో టీ తాగేసి, ఆదిత్యని తొందరపెట్టింది సుమ.

"పద" వెంటనే, కప్పు బల్లమీద పెట్టి లేచాడతను. వాళ్ళిద్దరూ గుమ్మం దాటుతూనే

"సుమని మీరు మరీ నెత్తికెక్కించుకుంటున్నారు. మీరు చెప్పినట్టుగా ప్రతి విషయంలో క్రమశిక్షణతో నడుచుకుంటుందని అనుకుంటున్నారు కాబోలు. ఆదిత్యని తోడు చేసుకుని మిమ్మల్ని మాయ చేస్తూ ఉంటుందని తెలుసుకోండి" వసుంధర భర్తకి ఫిర్యాదు చేసింది.

ప్రసాదరావు నవ్వాడు. "నీకు నా కూతురి సంగతి తెలియదు. అది ఎంత అల్లరి చేసినా, అటూ యిటూ గడబిడ చేసినా ఆఖరికి అనుకున్న రిజల్టు తెచ్చి చూపిస్తుంది" అన్నాడాయన గర్వంగా నవ్వుతూ.

"ఏంటీ.. మీ నమ్మకం మీది" నిట్టూర్చింది వసుంధర.

ఇంతలో ప్రసాదరావు సెల్‌ఫోన్ మోగింది.

"హలో" అంటూ అవతల వ్యక్తి గొంతు వింటూనే, ఆయన మొహం వెలిగిపోయింది.

ఆ ఫోన్ ఎక్కడి నుంచో యిట్టే గ్రహించగలిగింది వసుంధర.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments